

Knjiga proroka Daniela - sto osamdeset i dva

Proročki savezi i bitke: od drevnoga Seleuka do suvremene geopolitike

Jeff Pippenger

2024-04-12

Trinaesti i četrnaesti redak prepoznaju povijest u kojoj su Seleuk i Filip Makedonski sklapali savez, i oni predstavljaju Sjedinjene Američke Države, koje su prva posrednička vojska Rima, a Makedonija (Grčka) simbol je Ujedinjenih naroda. U toj ranoj povijesti savez kralja sjevera (Seleuka) i Filipa (Grčke) predstavlja povijest koja vodi u bitku kod Panija, kojoj je, dva stoljeća kasnije, ime grada promijenjeno iz Panija u Cezareju Filipovu. Dvostruko ime toga grada nije obilježavalo savez Seleuka i Filipa Makedonskoga.

Naziv „Cezareja Filipova” potječe iz povijesne preobrazbe drevnoga grada poznatog kao Paneas ili Panij. Grad je izvorno bio nazvan Paneas zbog svoje blizine znamenitom izvoru posvećenom grčkom bogu Panu. Taj izvor, koji je u starini bio značajno vjersko mjesto, utjecao je u rijeku Jordan.

Tijekom vladavine kralja Heroda Velikoga, oko 1. stoljeća pr. Kr., grad je prošao znatnu obnovu te je bio proširen i uljepšan. Cezareju Filipovu imenovao je Herod Filip, sin Heroda Velikoga. Grad je nazvao Cezareja u čast rimskoga cara Augusta Cezara, a Filipova po sebi samome, dakle Cezareja Filipova. Stoga je „Cezareja Filipova” spoj „Cezareje”, koja odražava Herodovu počast Cezaru Augustu, i „Filipove”, koja odaje čast Herodu Filipu.

Proročki, Panij je povezan sa savezom između Seleuka i Filipa Makedonskoga, a također i sa savezom između Cezara i Heroda Filipa. Ta dva saveza upućuju na savez između Sjedinjenih Američkih Država i Ujedinjenih naroda koji slijedi nakon sloma Putinove Rusije, prikazane po Seleuku i Filipu. Oni također predstavljaju savez između Papinstva, koje je majka, i Sjedinjenih Američkih Država, koje su kći, kako je prikazano po Cezaru i Filipu, koji su obojica bili predstavnici Rima. Zajedno oni označuju kako Sjedinjene Američke Države posežu „preko provalije da zgrabe ruku rimske sile” i posežu „preko bezdana da sklope ruke sa Spiritizmom”. Prije nedjeljnog zakona iz šesnaestoga retka, trostruki je savez već uspostavljen.

Panij predstavlja središte grčkoga štovanja boga Pana. Izvor koji je bio posvećen grčkom bogu Panu bio je u to vrijeme poznat i kao „Vrata pakla”, a kada ga je Isus ondje posjetio, Njegova izjava o „Vratima pakla” prepoznaje sukob između političkih i vjerskih obilježja Grčke (globalizma) i otpaloga protestantizma koji se odvija u posljednjim danima. To je bitka koju je najprije započeo bogati predsjednik koji je uzburkao područje Grčke u drugom retku. To je svjetska izvanjska bitka, a također i unutarnja bitka unutar Sjedinjenih Država.

Religija globalizma jest religija zmaja, koja je u našem suvremenom okružju religija wokizma. Godine 2020. Zvijer iz bezdana, prepoznata u jedanaestom poglavlju Otkrivenja, očitovala je svoju političku i vjersku moć te usmrtila oba roga zemaljske zvijeri. Taj bezdan, među ostalim, predstavlja „Panov izvor”, koji je napajao rijeku Jordan.

U grčkoj mitologiji Pan se povezivao s prirodom, divljinom i pastirskom glazbom, a prisutnost izvora posvećenoga njemu imala je vjersko značenje za štovatelje. Bog Pan često je prikazivan s nogama, rogovima i ušima jarca. Pan se smatrao bogom pastira i stada te je često bio prikazivan kao razigrano i nestašno božanstvo koje se bezbrižno kreće šumama i planinama. Predodžba Pana kao božanstva s jarčjim nogama podudara se s osmim poglavljem Danielove knjige, gdje je Grčka predstavljena jarcem. Jarci su bili uobičajene domaće životinje u drevnoj Grčkoj te su se često nalazili u planinskim predjelima za koje se vjerovalo da njima Pan luta. Taj je prikaz postao istaknuto obilježje Panove ikonografije i zadržao se u grčkoj umjetnosti i književnosti koje prikazuju toga boga, uključujući i nacionalnu valutu.

Kad je Isus posjetio Cezareju Filipovu, ustvrdio je da „vrata paklena” neće nadvladati Crkvu. Ono što je Petar izrekao kao odgovor na Isusovo pitanje u kršćanskoj se povijesti i predaji razumije kao „kršćansko ispovijedanje”.

A kad Isus dođe u krajeve Cezareje Filipove, upita svoje učenike govoreći: Što govore ljudi, tko sam ja, Sin Čovječji? A oni rekoše: Jedni kažu da si Ivan Krstitelj; drugi Ilija; a drugi opet Jeremija ili jedan od proroka. Reče im: A vi, što vi kažete, tko sam ja? A Šimun Petar odgovori i reče: Ti si Krist, Sin Boga živoga. A Isus odgovori i reče mu: Blago tebi, Šimune, sine Jonin, jer ti to nisu objavili tijelo i krv, nego Otac moj koji je na nebesima. I ja tebi kažem: ti si Petar, i na toj stijeni sagrađit ću Crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati. I dat ću ti ključeve kraljevstva nebeskoga: i što god svežeš na zemlji, bit će svezano na nebesima; i što god razriješiš na zemlji, bit će razriješeno na nebesima. Tada zapovjedi svojim učenicima da nikomu ne kažu da je on Isus Krist. Matej 16:13–20.

Ovaj je odlomak značajan jer predstavlja prijeloman trenutak u Isusovoj službi i u razvoju kršćanske teologije. Petrovo priznanje Isusa kao Mesije, Sina Boga živoga, smatra se temeljem kršćanske vjere i ugaonim kamenom na kojem je sagrađena Crkva. Izraz „na ovoj stijeni sagrađit ću Crkvu svoju“ u katoličkoj se predaji tumači kao upućivanje na samoga Petra, kojega Isus označuje kao „stijenu“ na kojoj će Crkva biti sagrađena. To tumačenje služi kao osnova za papinski primat i autoritet u katoličkoj teologiji.

U protestantskoj teologiji „stijena” se ne shvaća kao upućivanje osobno na Petra, nego na Petrovu ispovijest vjere u Isusa kao Mesiju i Sina Božjega. Prema tomu shvaćanju, temelj Crkve nije Petar, nego ispovijest da je Isus Krist i Sin Božji. Bez obzira na teološko tumačenje, Petrova ispovijest u Mateju 16,13–20 smatra se središnjim i temeljnim odlomkom kršćanske vjere, koji naglašava Isusov identitet kao Mesije i Sina Božjega te potvrđuje poslanje i svrhu Crkve.

U prethodnom članku iznijeli smo odlomak iz knjige Čeznja vjekova, u kojem sestra White prepoznaje neka od pitanja povezanih s Kristovim posjetom Cezareji Filipovoj. Jedna od točaka koje ističe jest da je Krist odveo učenike od utjecaja Židova s namjerom da iznese pouke iz Cezareje Filipove.

„Isus i Njegovi učenici sada su došli u jedan od gradova u okolici Cezareje Filipove. Bili su izvan granica Galileje, u području gdje je prevladavalo idolopoklonstvo. Ovdje su učenici bili udaljeni od upravljajućeg utjecaja judaizma i dovedeni u prisniji dodir s poganskim

bogoštovljem. Oko njih su bili zastupljeni oblici praznovjerja koji su postojali u svim dijelovima svijeta. Isus je želio da ih pogled na te stvari navede da osjete svoju odgovornost prema neznabošcima. Za vrijeme svojega boravka u toj oblasti nastojao se povući od poučavanja naroda i potpunije se posvetiti svojim učenicima.“ Čežnja vjekova, 411.

Dana 18. srpnja 2020. Krist je uklonio učenike od 11. rujna 2001. iz utjecaja laodicejskog adventizma. Prvo razočaranje u prispodobi o deset djevica proizvelo je odvajanje pokreta od zbora podrugljivaca koji je bio u procesu bivanja mimoilaženim. Ta se istina ispunila u mileritskoj povijesti 19. travnja 1844., a zatim ponovno 18. srpnja 2020. Tada je započela povijest vremena odgode, i ona nosi potpis „Istine” kako u pokretu prvoga tako i trećega anđela.

Prvo razočaranje prvo je od tri putokaza, a povijest završava Velikim razočaranjem od 22. listopada 1844., koje predoduje „veliki potres“ iz jedanaestoga poglavlja Otkrivenja. Početak, prvo slovo hebrejskoga alfabeta, predstavlja razočaranje, a svršetak, dvadeset i drugo slovo hebrejskoga alfabeta, također predstavlja razočaranje. Trinaesto slovo, koje predstavlja pobunu, označava razočaranje ludih djevica koje očituju svoje izgubljeno stanje kada poziv u ponoć razotkriva tko se jest, a tko se nije pripremio za krizu. Dvadeset i dva slova hebrejskoga alfabeta predstavljaju simbol sjedinjenja božanstva s čovječtvom koje se ostvaruje unutar te povijesti, premda mileritska povijest predstavlja prvi Kadeš, a naša današnja povijest predstavlja posljednji Kadeš.

Dvije su crte usporedne, ali jedna predstavlja neuspjeh Božjega naroda, a druga pobjedu Božjega naroda. Neposredno prije križa Isus je doveo svoje učenike u Panij, kao što je doveo i svoje učenike posljednjih dana u Panij, i time je dopustio da razočaranje odvoji njegove učenike posljednjih dana od „kontrolirajućeg utjecaja” laodicejskog adventizma, predstavljenog „judaizmom” u povijesti šesnaestoga poglavlja Matejeva evanđelja. Čineći to, On je ujedno svoje učenike doveo u tješnji dodir s poganstvom, prikazujući tako radno okruženje svojih učenika posljednjih dana, koji sada žive u punom razmahu očitovanja sotonske sile, predstavljene suvremenim komunikacijskim sustavima koji se upotrebljavaju kako bi se čitav svijet navelo da primi žig Zvijeri.

Povijest Cezareje Filipove podudara se s poviješću Bitke kod Panija, te sa stihovima trinaest do petnaest. Krist i Njegovi učenici stajali su u sjeni križa, predodujući Njegove učenike posljednjih dana koji stoje u sjeni nedjeljnoga zakona. Ondje, u stihovima trinaest do petnaest, što je bila Cezareja Filipova, a također i Bitka kod Panija, gdje danas i mi stojimo, Krist je počeo poučavati svoje učenike o onome što se upravo trebalo dogoditi u šesnaestom stihu.

„Upravo im je kanio govoriti o patnjama koje su Ga očekivale. No najprije se povukao nasamo i molio da njihova srca budu pripravljena primiti Njegove riječi.” Isusov život, 411.

Prije nego što je Krist rekao svojim učenicima za križ, On je najprije otišao, odnosno zadržao se, obilježivši tako vrijeme zadržavanja u prispodobi i u povijesti od 18. srpnja 2020. do srpnja 2023.

„Pridruživši im se, nije im odmah priopćio ono što im je želio prenijeti. Prije nego što je to učinio, dao im je priliku da ispovjedu svoju vjeru u Njega kako bi bili ojačani za nadolazeću kušnju.” Čežnja vjekova, 411.

U srpnju 2023. Gospodin je počeo pružati priliku onima koji su bili uključeni u razočaranje da izraze svoju vjeru. Učinio je to tako što je otvorio poruku iz Ezekiela trideset i sedam, koja je bila potvrda poruke od 11. rujna 2001. To je bila nit koja je zajedno povezivala vrijeme pečačenja od 11. rujna 2001. sa zakonom o nedjelji koji uskoro dolazi. To je učinila tako što je razočaranje od 18. srpnja 2020. smjestila u strukturu istine, jer su oni koji su bili voljni vidjeti mogli prepoznati da svaki reformski pokret ima temu koja se provlači kroz njegovu osobitu svetu povijest.

U posljednjim danima poruka trećega jao stigla je 11. rujna 2001.; potom je bila proglašena lažna poruka trećega jao, koja je proizvela razočaranje; no poruka koja ih je nakon tri i pol dana mrtvih, suhih i razasutih kostiju vratila u život bila je poruka o četiri vjetra, koja je također treće jao.

Učenici posljednjih dana mogu vidjeti, ako izaberu vidjeti, da su tri razdjelnice pečačenja stotinu četrdeset i četiri tisuće ista tema na svakom koraku, te da je u drugom koraku pobuna, predstavljena trinaestim slovom hebrejskoga alfabeta, potvrdila poruku kao „Istinu“. Drugi svjedok koji je Gospod pružio bio je u činjenici da je prvo razočaranje prethodnih reformnih pokreta bilo utemeljeno na pobuni protiv Božje objavljene volje, bilo da je riječ o tome što Mojsije nije obrezao svoga sina, ili o Uzi koji je dotaknuo Kovčeg, ili o Marti i Mariji koje su posumnjale u Isusovu riječ glede Lazarove smrti. Jedina reformska linija koja nije poduprla činjenicu da je prvo razočaranje bilo utemeljeno na neposlušnosti bio je reformski pokret milerita, no i tada je bilo pokazano da je povijest milerita posjedovala unutarnje razdjelnice koje su bile utemeljene na istini osmoga, koji je od sedmorice.

Činjenica da je osmi od sedmorice glavni je element Otkrivenja Isusa Krista koje se sada otpećuje, a prijelaz filadelfijskog mileritskog pokreta u laodicejsku crkvu bio je putokaz koji je prepoznao kada će laodicejski pokret trećega anđela prijeći u filadelfijski pokret sto četrdeset i četiri tisuće. Tako je činjenica da je prvo mileritsko razočaranje bilo izvršeno a da njihov pokret nije očitovao neposlušnost pružila suprotnost za isti taj putokaz u posljednjim danima, kada će laodicejski pokret trećega anđela biti neposlušan i proizvesti razočaranje, te se time uskladiti s mileritskim putokazom i proizvesti logiku da se vidi kako je pokret sto četrdeset i četiri tisuće osmi, koji je od sedmorice.

U srpnju 2023. Gospodin je podigao „glas koji više u pustinji“ kako bi pripremio svoj narod posljednjih dana za krizu nedjeljnog zakona; a kada se, nakon zadržavanja u molitvi, vratio učenicima, dao im je priliku da izraze svoju vjeru. U Kristovo vrijeme poruka je bila Njegovo krštenje, trenutak u kojemu je Isus postao Isus Krist. Taj graničnik usklađuje se s 11. rujna 2001., a Njegovi su učenici bili upitani što ljudi misle, a zatim i što sami učenici misle o Kristu.

„Pridruživši im se, nije im odmah priopćio ono što im je želio prenijeti. Prije nego što je to učinio, dao im je priliku da ispovjedu svoju vjeru u Njega kako bi bili ojačani za predstojeću kušnju. Upitao ih je: ‘Što govore ljudi, tko sam ja, Sin Čovječji?’“

„Nažalost, učenici su bili prisiljeni priznati da Izrael nije prepoznao svojega Mesiju. Neki su ga doista, kada su vidjeli njegova čudesa, proglasili Sinom Davidovim. Mnoštvo koje je bilo nahranjeno kod Betsaide željelo ga je proglasiti kraljem Izraelovim. Mnogi su ga bili spremni prihvatiti kao proroka; ali nisu vjerovali da je on Mesija.“ Čeznja vjekova, 411.

Većina adventizma nije vjerovala u treći jao od 11. rujna 2001. Vjerovali su u neka od čuda proročke Riječi koja su bila iznesena u pokretu, a neki su razumjeli da poruka od 11. rujna 2001. ima određene elemente istine, ali nisu uistinu vjerovali tvrdnjama od 11. rujna 2001.

Tvrdnja od 11. rujna 2001. bila je predočena predslikom tvrdnje od 11. kolovoza 1840., a tu je tvrdnju iznijela sestra White komentirajući ispunjenje od 11. kolovoza 1840. Izjavila je:

„Upravo u određeno vrijeme Turska je, preko svojih veleposlanika, prihvatila zaštitu savezničkih sila Europe i tako se stavila pod nadzor kršćanskih naroda. Taj je događaj točno ispunio proročanstvo. Kad je to postalo poznato, mnoštvo se uvjerilo u ispravnost načela proročkog tumačenja koja su prihvatili Miller i njegovi suradnici, te je adventnom pokretu dan čudesan poticaj. Ljudi od učenosti i ugleda pridružili su se Milleru, kako u propovijedanju tako i u objavljivanju njegovih gledišta, i od 1840. do 1844. djelo se brzo širilo.” Velika borba, 334, 335.

Ono što je bilo potvrđeno 11. kolovoza 1840. bilo je da su Millerova proročka gledišta bila točna, a tvrdnja od 11. rujna 2001. potvrda je da su proročka gledišta Future for America točna. Nepokajano mnoštvo u srpnju 2023. nije moglo niti htjelo prihvatiti pretpostavku da je metodologija koju je Krist osmislio i povjerio organizaciji Future for America zapravo metodologija kasne kiše. Ali tada je Krist upitao svoje učenike što oni, a ne mnoštvo, misle.

„Isus sada postavi drugo pitanje, koje se odnosilo na same učenike: ‘A vi, što kažete tko sam ja?’ Petar odgovori: ‘Ti si Krist, Sin Boga živoga.’“

„Petar je od samoga početka vjerovao da je Isus Mesija. Mnogi drugi koji su, osvjedočeni propovijedanjem Ivana Krstitelja, prihvatili Krista, počeli su sumnjati u Ivanovo poslanje kada je bio utamničen i pogubljen; a sada su sumnjali i da je Isus Mesija, kojega su tako dugo očekivali. Mnogi od učenika koji su gorljivo očekivali da će Isus zauzeti svoje mjesto na Davidovu prijestolju napustili su Ga kada su uvidjeli da On nema takvu namjeru. Ali Petar i njegovi drugovi nisu odustali od svoje odanosti. Kolebljiv put onih koji su jučer hvalili, a danas osuđivali, nije uništio vjeru pravoga Spasiteljeva sljedbenika. Petar je izjavio: ‘Ti si Krist, Sin Boga živoga.’ Nije čekao kraljevske počasti da okrunje njegova Gospodina, nego Ga je prihvatio u njegovu poniženju.“

„Petar je izrazio vjeru dvanaestorice. Ipak, učenici su još uvijek bili daleko od razumijevanja Kristova poslanja. Protivljenje i pogrešno prikazivanje od strane svećenikâ i poglavarâ, premda ih nije moglo odvratiti od Krista, ipak im je zadavalo veliku zbunjenost. Nisu jasno vidjeli put pred sobom. Utjecaj njihova ranijeg odgoja, učenje rabinâ, snaga predaje, još su uvijek zaklanjali njihov pogled na istinu. S vremena na vrijeme dragocjene zrake svjetlosti od Isusa obasjavale su ih, no često su bili poput ljudi koji pipaju među sjenama. Ali toga dana, prije nego što će biti dovedeni licem u lice s velikom kušnjom svoje vjere, Sveti Duh počnuo je na njima u sili. Nakratko su njihove oči bile odvratene od ‘onoga što se vidi’, da bi promatrale ‘ono što se ne vidi’. 2 Corinthians 4:18. Ispod oblića ljudskosti razabrali su slavu Sina Božjega.“

„Isus odgovori Petru, govoreći: ‘Blago tebi, Šimune, sine Jonin, jer ti to ne objavi tijelo i krv, nego Otac moj koji je na nebesima.’“ Isusov život, 412.

Petrovo priznanje, u kojem je prepoznao da je Krist Sin Božji, izravno je odgovorilo na ispitno pitanje te povijesti. Došlo je vrijeme da se Mesija pojavi, kako je određeno Božjom proročkom Riječju, i samo oni koji su prihvatili tu istinu bili bi ubrojeni među one koje predstavlja Petrova izjava. Petar predstavlja one koji prihvaćaju poruku utvrđenu 11. rujna 2001. i koji ispovijedaju da je Isus Sin Božji. „Petar je izrazio vjeru dvanaestorice“, a dvanaestorica koje je predstavljao bili su sto četrdeset i četiri tisuće. Iz toga je razloga Krist u tom odlomku promijenio Petrovo ime iz Šimuna Bar-Jone u Petra.

„Šimun“ znači „onaj koji čuje“, a „bar“ znači „sin od“, a Jona znači „golub“. Šimun je predstavljao one koji su čuli poruku goluba, koja je predstavljala istine povezane s Isusovim krštenjem, kada je On postao Krist, pomazan silom, kao što je to simbolično bilo prikazano silaskom Duha Svetoga u obliku goluba.

Reformske se crte međusobno podudaraju, a Ivan predstavlja milerite, koji su 11. kolovoza 1840. pojeli malu knjigu. Jeremija je usklađen s tim događajem, i kada je pojeo malu knjigu, tada je bio nazvan imenom Božjim.

Kad se nađoše riječi tvoje, ja ih pojedoh; i riječ tvoja bijaše mi radost i veselje srca mojega, jer sam nazvan tvojim imenom, o Gospode, Bože nad vojskama. Jeremija 15,16.

Kad je Gospodin stupio u savez s Abramom, promijenio mu je ime u Abraham, kao što je učinio i sa Sarajom i Jakovom. Promjena imena predstavlja saveznički odnos, a na putokazu na kojemu se božanski simbol spušta Božji narod treba pojesti poruku, stupiti u savez, i tada im se mijenja ime. Kao predstavnik učenika iz Kristova vremena, Šimun Bar-Jona predstavljao je one koji su „čuli“ poruku „goluba“.

Kad je posvjedočio da prepoznaje kako je na toj putnoj oznaci Isus postao Krist, i da je On bio Sin Božji, i sve što to podrazumijeva, Krist mu je tada promijenio ime u Petar. Izrazio je poruku koju je saveznički narod Kristov u toj povijesti prihvatio, i time je također predoznačio sto četrdeset i četiri tisuće posljednjih dana.

Slovo „P“ šesnaesto je slovo u engleskoj abecedi, a slovo „E“ peto je slovo u abecedi, a slovo „T“ dvadeseto je slovo, slovo „E“ se ponavlja, a ime završava slovom „R“, koje je osamnaesto slovo. Šesnaest „puta“ pet, „puta“ dvadeset, „puta“ pet, „puta“ osamnaest iznosi sto četrdeset i četiri tisuće. Divni Lingvist govorio je Petru na hebrejskom, a Novi zavjet bio je napisan na grčkom, i prevoditelji Verzije kralja Jakova priredili su Novi zavjet na engleskom.

Usprkos trima koracima različitih jezika, Krist, koji je Sin Božji, Divni Lingvist i Divni Brojitelj, postavio je u šesnaestom poglavlju Evanđelja po Mateju ilustraciju pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, koja je usklađena s Bitkom kod Panija i Njegovim posjetom Cezareji Filipovoj. To je učinio uporabom svoje vlasti nad jezikom i brojevima, jer On je i Palmoni (Divni Brojitelj) i Riječ (Divni Lingvist).

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Prije gotovo dvije tisuće godina na Nebu se, s Božjega prijestolja, čuo glas tajanstvena značenja: ‘Evo, dolazim.’ ‘Žrtvu i prinos nisi htio, nego si mi tijelo pripravio.... Evo, dolazim — u svitku Knjige za mene je zapisano — vršiti volju tvoju, Bože.’ Hebrejima 10,5–7. U tim je riječima objavljeno ispunjenje nauma koji je bio skriven od vječnih vremena. Krist je upravo trebao pohoditi naš svijet i utjeloviti se. On kaže: ‘Tijelo si mi pripravio.’ Da se pojavio sa slavom koju je imao s Ocem prije postanka svijeta, ne bismo mogli podnijeti svjetlost njegove prisutnosti. Da bismo je mogli promatrati i ne biti uništeni, očitovanje njegove slave bilo je zastrto. Njegovo je božanstvo bilo zaogruto čovječstvom — nevidljiva slava u vidljivom ljudskom obličju.”

„Ta velika svrha bila je predočena u pralikovima i simbolima. Gorući grm, u kojem se Krist ukazao Mojsiju, otkrio je Boga. Simbol izabran za prikaz Božanstva bio je neznatan grm, koji naizgled nije imao nikakve privlačnosti. U njemu je prebivao Beskonačni. Svemilosrdni Bog zaogrnuo je svoju slavu u najponizniji lik, kako bi Mojsije mogao gledati na nju i ostati živ. Tako je u stupu od oblaka danju i u stupu od ognja noću Bog komunicirao s Izraelom, otkrivajući ljudima svoju volju i darujući im svoju milost. Božja je slava bila ublažena, a Njegovo veličanstvo zastrto, da bi je slabi vid konačnih ljudi mogao promatrati. Tako je Krist trebao doći ‘u tijelu naše poniznosti’ (Filipljanima 3,21, R. V.), ‘u obličju ljudi’. U očima svijeta nije imao ljepote da bi Ga poželjeli; pa ipak, On je bio utjelovljeni Bog, svjetlo neba i zemlje. Njegova je slava bila zastrta, Njegova veličina i veličanstvo skriveni, kako bi se mogao približiti ožalošćenim, kušanim ljudima.“

„Bog je zapovjedio Mojsiju za Izraela: ‘Neka mi načine Svetište da prebivam među njima’ (Izlazak 25,8), i prebivao je u Svetišću, usred svojega naroda. Tijekom svega njihova mučnog lutanja pustinjom, simbol Njegove prisutnosti bio je s njima. Tako je i Krist postavio svoj šator usred našega ljudskog tabora. Razapeo je svoj šator pokraj šatora ljudi, da bi mogao prebivati među nama i upoznati nas sa svojim božanskim karakterom i životom. ‘I Riječ je postala tijelom i nastanila se među nama (i vidjesmo slavu njegovu, slavu kao Jedinorođenca od Oca), puna milosti i istine.’ Ivan 1,14, R. V., marg.“

„Otkako je Isus došao prebivati s nama, znamo da je Bog upoznat s našim kušnjama i suosjeća s našim žalostima. Svaki sin i kći Adamovi mogu razumjeti da je naš Stvoritelj prijatelj grešnikâ. Jer u svakoj nauci milosti, svakom obećanju radosti, svakom djelu ljubavi, svakoj božanskoj privlačnosti očitovanoj u Spasiteljevu životu na zemlji, vidimo ‘Boga s nama’.“

„Sotona prikazuje Božji zakon ljubavi kao zakon sebičnosti. On tvrdi da nam je nemoguće držati njegove odredbe. Pad naših praroditelja, sa svom nesrećom koja je iz toga proizišla, pripisuje Stvoritelju, navodeći ljude da na Boga gledaju kao na začetnika grijeha, patnje i smrti. Isus je trebao razotkriti tu obmanu. Kao jedan od nas, trebao je dati primjer poslušnosti. Radi toga je uzeo na sebe našu narav i prošao kroz naša iskustva. ‘U svemu je trebalo da bude sličan braći.’ Hebrews 2:17. Kad bismo morali podnositi bilo što što Isus nije podnio, tada bi na toj točki Sotona prikazivao Božju silu kao nedostatnu za nas. Stoga je Isus bio ‘u svemu iskušan kao i mi.’ Hebrews 4:15. Podnio je svaku kušnju kojoj smo i mi podložni. I nije u svoju korist upotrijebio nikakvu silu koja nije slobodno ponuđena i nama. Kao čovjek susreo se

s kušnjom i nadvladao je snagom koja mu je bila dana od Boga. On kaže: 'Vršiti volju tvoju, Bože moj, meni je milje; zakon tvoj u srcu je mojemu.' Psalm 40:8. Dok je prolazio čineći dobro i iscjeljujući sve koje je Sotona mučio, ljudima je jasno pokazivao narav Božjega zakona i prirodu svoje službe. Njegov život svjedoči da je i nama moguće držati Božji zakon.“

„Svojom ljudskom naravi Krist je dotaknuo čovječanstvo; svojim božanstvom drži se za Božje prijestolje. Kao Sin Čovječji dao nam je primjer poslušnosti; kao Sin Božji daje nam snagu da budemo poslušni. Krist je bio taj koji je iz grma na gori Horebu govorio Mojsiju govoreći: 'JA SAM KOJI JESAM.... Ovako kaži sinovima Izraelovim: JA JESAM posla me k vama.'

Izlazak 3:14. To je bilo jamstvo Izraelova izbavljenja. Tako je, kada je došao 'u obličju ljudi', objavio sebe kao JA JESAM. Dijete iz Betlehema, krotki i ponizni Spasitelj, jest Bog 'očitovan u tijelu.' 1. Timoteju 3:16. I nama kaže: 'JA SAM Dobri Pastir.' 'JA SAM kruh živi.' 'JA SAM Put, Istina i Život.' 'Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji.' Ivan 10:11; 6:51; 14:6; Matej 28:18. JA SAM jamstvo svakoga obećanja. JA SAM; ne bojte se. 'Bog s nama' jamstvo je našega izbavljenja od grijeha, jamstvo naše snage da budemo poslušni nebeskom zakonu.” Čeznja vjekova, 23, 24.